

Пролісок

portal.prolisok.org

лютий
2015
№6
(156)

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ВІСНИК

Газета Кіровоградського обласного навчально-виховного комплексу
(гімназія-інтернат – школа мистецтв)

Сьогодні в номері:

**Ми
пам'ятаємо...**

7 cm.

Прошена неділя

11 cm.

**Все починається
з кохання**

2-5 cm.

Все починається з кохання

*«Найбільша трагедія життя не в тому,
що люди смертні, а в тому, що
вони не вміють кохати»*

В.С.Моем

Свято закоханих у нашій країні почали відзначати набагато пізніше, ніж у країнах Європи, але з кожним роком воно стає все популярнішим і улюбленішим.

Кохання – це дарунок, воно послане нам Богом для того, щоб з'єднати серця закоханих і ми повинні дорожити ним, оберігати його.

Отже, знову лютий, юні серця чекають свята закоханих, а разом із ним улюблену шоу-програму «Все починається з кохання». Цьогоріч свято готувалося не зовсім спокійно: спочатку два рази переносилося, а найголовніше – постійна наша ведуча Неля Мазур майже напередодні народила всім нам на радість синопка Максима. А як відомо, половина успіху будь-якого концерту залежить від ведучих. Дякувати Богові, нам цю проблему вдалося вирішити.

Вихователі, педагоги-хореографи, вчитель музики до свята готувалися прискіпливо, масштабно, виважено і саме тому воно пройшло чітко і організовано. Тож про кохання цього дня говорили мовою хореографії, співували в піснях, старалися донести через музичні інструменти та через поезію.

Початок програми був надзвичайно зворушливим, проникливим і в той же час потужним. Я маю на увазі хореографічну композицію на пісню І.Білик «Снег», яку так майстерно виконали міські одинадцятикласники.

Як завжди, ключовими в програмі є її учасники, яких визначали друзі в класі разом із вихователями. Чотири чарівних дівчини – Валерія, Анна, Юлія, Дарія та стільки ж привабливих юнаків – Владислав, Максим, Олександр, Андрій.

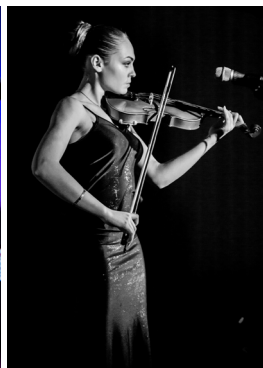

ГІМНАЗІЙНЕ ЖИТТЯ

У попередній розмові з кожним з'ясувалося, що хтось взагалі не планує весілля і мати дітей, а хтось навпаки – одружитися в 21 рік (і вже купити собі власну квартиру!?!), дехто за цивільний шлюб, хтось проти, але, що кохання потрібне кожній людині – це думка всіх учасників.

Завжди присутнє хвилювання, коли починається блок запитань, ситуацій та ігор. Як уже зазначалося, була проблема з ведучою, але одразу скажу, що її успішно вирішила чарівна, кмітлива, комунікабельна Ольга Гетьманець із 10-В. Незмінний ведучий – гламурний Ігор (уже професіонал) разом з Ольгою провели

цей блок просто блискуче: де потрібно – підтримували учасників, де – доречно жартували, а де намагалися докопатися до істини. І якщо деякі учасники, відповідаючи, інколи вагалися, то відповіді Юлії та Владислава були поміркованими, виваженими, щирими і навіть філософськими.

Формат шоу-програм не змінювався і, як завжди, значна увага приділялася як вітаням кожного учасника, так і їх представленням. Безперечно, «прикольний» Владислав прикував увагу усіх глядачів до себе. Від його представлення, в якому він був «шоколадним Зайцем», зала шаленіла!

Вдало представили юнаки класу миловидну Дарію, а красень Олександр та елегантний Андрій, завдяки дівчатам, були на висоті.

Незабутнє враження залишилося від майстерного, по-дитячому милому представлення надзвичайно позитивного Максима, а чіткість, зібраність, ексцентричність продемонстрували подружки талановитої Анни разом із незабутнім «Васіліо». У двох красунь –

ГІМНАЗИЙНЕ ЖИТТЯ

Валерії та Юлії представлення були ніжними і романтичними.

Блок вітань до свята закоханих був, як ніколи, різножанровим. Розпочала його Дарія. Прозвучала всім добре знайома, але непроста за музичною складністю пісня Н.Могилевської «Місяць по небу ходить». На перший погляд, спокійна, урівноважена Дарія виконала її емоційно, проникливо і цим самим залишила найкращі спогади про себе.

Улюблениць-гітарист Андрій разом із чарівними Оксаною та Альоною влучно підібрали пісню Земфіри «Прости мене, моя любов» і досить пристойно її виконали.

Ніжна Валерія у своїй хореографічній композиції «Богиня кохання» була неперевершеною: а інакше і не могло бути – на сцені солістка славнозвісного «Проліску». Допомагали юнаки-однокласники, якими вона може гордитися. Це було незабутньо!

На жаль, до нашої гімназії не часто вступають діти, які добре володіють музичними інструментами. Цього навчального року нам

поталанило: дві інструменталістки Юлія і Анна своєю майстерністю полонили всіх присутніх у залі. Вони змусили затамувати подих і насолоджуватися звучанням чарівної скрипки та неповторного саксофону.

Впевнена, немає взагалі байдужих до творчості Ліни Костенко. І цього разу усі ми мали змогу якихось 5-6 хвилин вслухатися в геніальність кожного її слова, які сьогодні актуальні, як ніколи. Це була «Маруся Чурай». Дуже вдало підібраний уривок і з ним стовідсотково вправся проникливий і справжній Максим не без допомоги талановитої Іванни Мушин. Продумані кожна інтонація, чітко розставлені акценти і саме тому сцену заслужено вони покидали під бурхливі оплески та вигуки «браво».

Олександр у своїй хореографічній композиції «Самая, самая...» майже заблукав у дівочому квітнику. Ще б пак, привабливий сам, він розуміє, що може запаморочити голову не одній красуні. Скажімо так: на сцені це нестрашно, а ось у житті нехай у нього буде правильний

ГІМНАЗІЙНЕ ЖИТТЯ

вибір.

Завершував блок вітань Владислав. Зі своїми друзями він виконав хореографічну композицію на пісню Г.Лєпса «Господи, дай мне сил». Кожного глядача переповнювали емоції. Байдужих не було. У захопленні всі ловили кожну мить, адже перед очима проходило таке складне життя, і щоб пережити все, що в ньому коїться, сили може дати тільки Всевишній... За майстерністю виконання, емоційністю і глибиною почуттів це був чи не найкращий номер. Взагалі, у цій програмі 11-А був просто «супер»! Вони підготували аж чотири! хореографічні композиції, які всі присутні у залі довго пам'ятатимуть. Вони того варті!

Доречні в програмі і окремі номери. «Восток – дело тонкое» – кому невідома ця істина? Поезія Діми Шевченка та хореографічна композиція у виконанні Софії Морозової повний цьому доказ. Ця гарна композиція з легкої руки Тетяни Малавкіної отримала поетичну назву «Восходные розы яркий аромат...». Влучно!

10-В готував від класу чудовий номер. В ньому були і гарний спів, і цікавий відеокліп, а головне – такий загадковий, непередбачений Кирило Чингарьов. Але... не судилося. З таким конфузом могла впоратися тільки наш «гімназійний соловейко» Тоня Задорожна. «Прованс» разом із нею співала вся зала.

Без сумніву, програму прикрашали два хореографічних дуети: Марина Гончарова, Влад Дорошенко та Анна Гавриленко, Олександр Ліпко. Як у танці кохання, так і у композиції «Крок назустріч» були закладені глибокі почуття, а самі виконавці були просто бездоганними.

Глядачі були у захопленні від кліпів, які були підібрані з великим смаком і гармонійно поєднувалися з раніше запланованими номерами.

Завжди бажана наша гостя, солістка «Зорян» Тетяна Яковенко знову чарувала всіх нас своїм оксамитовим голосом. Звучала «Любовь, похожая на сон».

Теплі, зворушливі, щирі слова на адресу усіх учасників сказав директор об'єкту, народний артист України, професор Анатолій Єгорович Коротков і вручив кожному традиційні пироги.

«Під завісу» міські десятикласники поставили «красиву крапку», феєрично виконавши улюблене для всіх «Полум'я життя».

І на останок хочеться сказати всім нашим чудовим юнакам і дівчатам: «Ідіть назустріч своєму кохання, і ви зустрінете його, як дивовижну казку, як чарівну пісню, яка зробить найпотаємніші ваші бажання реальністю, але пам'ятайте: щира любов співає мовчки...».

Н.Брояковська

День Святого Валентина

Червоні сердечка і маленькі крилаті купідончики з дитячими посмішками у вітринах магазинів, червоні троянди та повітряні кульки у вигляді сердечок і листівочки з написом «Я тебе люблю!» – всі ці ознаки вказують на наближення Дня святого Валентина. Ставлення до цього свята може бути різним: хтось вважає, що для вияву своїх почуттів зовсім не обов'язково було вигадувати якесь свято; для когось воно стає приводом для знайомства, а комусь це свято подобається тому, що це черговий привід повеселитися.

Попри все це свято існує вже багато століть. А з чого ж все почалося?

Є кілька версій виникнення Свята всіх закоханих. Ось одна з них.

Про Валентина, на честь якого названо свято, відомо небагато. Кажуть, що він жив у III столітті н.е. у римському місті Терні. Валентин був священиком, займався природничими науками та медициною.

Роки життя Валентина збіглися з часом правління римського імператора Клавдія II, який надзвичайно шанував військову доблесть і не дуже жалував християн. Для збереження військового духу імператор видав указ, що забороняв легіонерам одружуватися, бо, вступивши у шлюб, вони занадто багато часу проводили з родиною і не думали про благо імперії і військову доблесть.

Не боячись імператорського гніву, молодий християнський священик Валентин продовжував таємно вінчати закоханих легіонерів. Згідно

з деякими даними, його заступництво закоханим простиралося ще далі – він мирив посварених, писав любовні листи за недорікуватих і тупуватих вояків, дарував молодим парам квіти.

Зберегти все це у таємниці не було жодної можливості, Валентин був узятий під варту і через деякий час страчений.

Легенда огортає романтичним флером і останні дні життя Валентина. Валентин в очікуванні страти вилікував прекрасну дівчину від сліпоти та закохався у неї. Як все було насправді, ми не знаємо і вже ніколи не дізнаємося, але, безперечно, цей священик дійсно загинув в ім'я Любові.

Сьогодні під «валентинкою» розуміють вітальні листівки у вигляді сердечок з найкращими побажаннями, освідченнями в коханні, пропозиціями руки і серця або ж просто жартами. У цей день дарують своїм коханим троянди (оскільки вважається, що вони символізують любов), цукерки-сердечка та інші предмети із зображеннями сердець, птахів і, звичайно, справедливо визнаного символу Дня святого Валентина – маленького крилатого ангела Купідона.

Учні гімназії 14 лютого теж обмінялися «валентинками». А ще кожен привітав свого «таємного друга». Не залишилися поза увагою і школярі, і працівники гімназії. У кожному класі було проведено різноманітні цікаві заходи: ігри, вікторини, конкурси.

Сподіваємося, кохання здолає ненависть, зло, принесе всім мир і злагоду.

Учні 6 класу

Ми пам'ятаємо...

Минуло вже 36 років від початку війни в Афганістані. З цієї нагоди у 8 класі відбувся круглий стіл, який підготували Верещак Дмитро та Донченко Анастасія.

Восьмикласники дізналися, що війна в Афганістані розпочалася у грудні 1979 року захоптом президентського палацу в Кабулі, вбивством президента країни Хафізулли Аміна разом з його оточенням та введенням у країну «обмеженого контингенту» Радянської Армії.

Унаслідок цієї війни (за міжнародними даними) загинуло близько 1,5 млн осіб, 10% з числа тодішнього населення країни. Радянські втрати, за офіційними даними СРСР, становили близько 15 тисяч військовослужбовців. У цій війні загинули не лише росіяни, а й українці, білоруси, татари та інші. Бойові дії в Афганістані продовжувалися дев'ять років, з 25 грудня 1979 року по 15 лютого 1989 року. За весь період війни опинилися в полоні 417 військовослужбов-

ців, з яких під час війни і в післявоєнний час повернулися на Батьківщину 130 чоловік.

Під час заходу учні розповідали історії, які вони знали або чули про Афганістан, переглянули презентацію, присвячену учасникам цієї війни, подивились коротке відео на тему: « Кому була вигідна війна в Афганістані?». Верещак Дмитро прочитав

поезію «Про Афганістан» О.В. Матюшкина. Були названі найвідоміші герої цієї війни та прочитані їхні коментарі щодо тих подій.

Наприкінці заходу учні зробили висновок, що будь-яка війна – це зло, що калічить наші душі. Проте треба сподіватися, що світ з часом стане кращим, бо люди зрозуміють, що війни ні до чого доброго не призведуть. Отже, потрібно починати змінювати навколишній світ із себе, зі своїх друзів та знайомих. Ми бажаємо усім мирного неба над головою, рідної землі під ногами та спокою в серці.

Верещак Дмитро, 8 клас

ЦІКАВО ЗНАТИ

«Степова академія» О. В. Гіталова

У кожного народу своя національна гордість. Чомусь у гонитві за «видатними» ми забуваємо тих, хто приніс славу Кіровоградській області та Україні. Наша гордість належить людині праці, хліборобу Олександр Василювичу Гіталову, що вирощував найдорожчий скарб на землі – хліб.

Народився Олександр Васильович 27 травня 1915 року в селі Татарівка (нині Комишувате) Новоукраїнського району в бідній селянській сім'ї. Підлітком почав працювати у наймах. Але в село ввірвалося нове життя, ознакою якого стала поява на полях сталевого тягла – трактора. Мрія сісти за кермо трактора запала хлопцеві у серце – і збулася. Він закінчив курси і в 14 років став трактористом. То було велике щастя. У 1936 році Олександр Васильович очолив тракторну бригаду в Малопомічненській МТС і практично до кінця своїх днів залишався на посаді бригадира. Лише німецько-фашистська навала одірвала його на чотири роки від хліборобської праці. З його поверненням у село пов'язана зворушлива легенда. Трапилось так, що молодий тракторист Віктор Андріаш на маленькому ХТЗ орав за селом. Сталася поломка, і трактор застряг у борозні. А саме в цей час степовими стежками добрався додому демобілізований війн Олександр Гіталов. Крізь сутінки він помітив у полі силует трактора. Підійшов, приклав руку до металу – ще теплий. Оглянув трактор, швидко усунув поломку, що була зовсім незначною, заглянув у бак – майже повний. Механізатор забув про втому, про все – спокуса сісти за кермо, повести борозну виявилася непереборною. Всю ніч у полі гудів трактор...

Через три роки після війни він стає Героєм

Соціалістичної Праці, через десять років, у 1958, це звання йому присвоюють вдруге. Його обирають депутатом Верховної Ради СРСР, членом її Президії. Він стає членом ЦК Компартії України, поєднує виробничу діяльність із державною та громадською роботою. Слава його росте.

Постать О. В. Гіталова викликає інтерес і за межами країни. Його запрошує відомий американський фермер Гарст попрацювати у нього на вирощуванні кукурудзи. Згодившись допомогти американцю, Олександр Васильович вражає фермера і його працівників не тільки досягнутими результатами, а й досконалим знанням техніки, умінням швидко усувати технічні помилки, що під силу було тільки інженерній службі. За це його називали радянським інженером.

Робота Олександра Васильовича будувалася на турботі та піклуванні про людей, і це була вирішальна передумова всіх досягнень його бригади. Він був і залишається взірцем того, як, обіймаючи маленьку посаду, можна стати Великою Людиною. За сприяння Гіталова як депутата Верховної Ради УСРР в Новоукраїнці з'явилися комбикормовий та круп'яний заводи на комбінаті хлібопродуктів, залізничний вокзал, міжрайонна друкарня, лікарня, три дитячі садки, дві школи, профтехучилище на 720 учнів, клуб цукрового заводу, чотири мости, Палац культури. А його рідне село Комишувате фактично перетворилося в селище міського типу: в місті були споруджені багатопверхові житлові будинки з усіма зручностями в квартирах, будинок побуду, універмаг, готель, музей Трудової слави і багато інших об'єктів соціального призначення.

Держава високо оцінила працю О. В. Гіталова. Він нагороджений двома орденами Леніна, орденом Трудового Червоного Прапора, Жовтневої Революції, дев'ятьма медалями, з них – двома золотими «Серп і молот».

Олександр Васильович Гіталов любив життя і бачив його сенс у безкорисливому служінні людям, країні, народу. Він жив і помер у простій селянській хаті, хоч мав можливість спорудити собі відповідне до його заслуг і авторитету житло. Та він цінував інше багатство — любов, повагу, вдячність людей за щирі турботи про них.

Євроклуб «Астра»: шлях до зірок!

Катерина Касіротська, 11-Б клас

Зима принесла нам радість не лише чарівними та веселими святами, а й важливими подіями, що стосуються життя гімназії. 23 січня цього року євроклуб «Астра» відзначив свою 5 річницю з дня створення. Учні 11-Б класу представили його надбання на широкий загал.

Протягом своєї діяльності євроклуб «Астра» успішно реалізовував соціальні проекти, активно займався волонтерською діяльністю, ініціював благодійні акції та проекти, постійно брав участь в обласних та всеукраїнських конкурсах і фестивалях. Протягом чотирьох останніх років євроклуб є учасником номінації «Громадська думка» Всеукраїнського фестивалю, присвяченого Всесвітньому дню Землі, і головне – його переможцем.

А також 5 лютого керівник євроклубу «Астра» Берлін Ольга Анатоліївна та лідер євроклубу Іванова Анастасія, учениця 11-Б класу, взяли участь у зустрічі Ради євроклубів Кіровоградщини з Представництвом ЄС в Україні. У заході, який проходив у

Кіровоградському обласно-му ЦДЮТ, були задіяні представники кращих євроклубів Кіровоградщини, Чернігівщини та міст Харкова, Житомира та Полтави. Під час зустрічі відбулося знайомство з євроклубами північного і центрального регіонів та презентація їхньої діяльності. Після невеличкої перерви відбулася гра «Засідання Ради Європи», де Анастасія гідно представила країну Люксембург.

Ввечері того ж дня євроклубівці мали можливість поспілкуватися із Керівником відділу преси та інформації Представництва ЄС в Україні Юргісом Вілчінскасмом в Кіровоградській обласній універсальній бібліотеці імені Дмитра Чижевського.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ-ЗАХИСТ 11-В КЛАСУ «ОБЕРИ СВІЙ ШЛЯХ У МАЙБУТНЬОМУ»

У житті кожної молодії людини є момент, коли необхідно прийняти одне з найважливіших рішень – вибрати справу до душі, до покликання, тобто професію. Вступ до самостійного трудового життя іноді недаремно називають другим народженням. Адже від того, наскільки правильно зроблено вибір професії, залежить вдалий старт у доросле життя.

Щоб допомогти учням зорієнтуватися у світі професій, надати їм корисні поради, ознайомити однокласників зі своїм вибором у майбутньому, учні 11-В класу провели презентацію-захист «Обери свій шлях у майбутньому».

Під час презентації своїх проєктів, учні класу зазначили, що для правильного вибору на користь певної спеціальності, необхідно якомога більше дізнатися про те, чим займають-

ся люди різних професій, якими навичками та здібностями їм необхідно володіти. Так само важливим є питання престижу тієї чи іншої роботи. Діти звернути увагу на те, які можливості для розвитку, як духовного, так і матеріального, надає той чи інший вид діяльності.

Учні 11-В класу, ознайомившись із рекомендаціями педагогів та психологів щодо вибору професії, зазначили, що при виборі своєї професії треба розібратися в собі, зрозуміти, що цікаво, що надихає, до чого лежить душа.

Не варто поспішати з вибором професії, багато людей століттями шукають своє покликання і знаходять. Хто шукає, той знайде. Вибрати собі професію до душі не так легко, тому до цього питання потрібно підходити дуже серйозно і усвідомлено. Учні зробили висновок, що людина відчує себе потрібною, отримуватиме задоволення від роботи, буде корисною людям та країні, якщо зробить правильний вибір!

Редколегія 11-В класу

Прощена неділя

Останній день Масляної – остання неділя перед Великим постом. Здавна в цей день і старий, і малий, і цар, і останній жебрак просять один в одного прощення за образи, вільні й не-вільні. Цей день і понині називається Прощена неділя.

У Прощену неділю православні згадують вигнання Адама і Єви з раю. Вважається, що ця скорботна подія – джерело всіх наших мирських бід. Причина вигнання – гріх, здійснений прабатьками, які зловживали даром свободи і порушили божественну заповідь – послуху. У храмах в цей день відбувається особливий чин прощення, коли священнослужителі та прихожани взаємно просять один у одного прощення,

щоб вступити у Великий піст з чистою душею, примирившись з усіма ближніми.

Чин прощення з'явився в Єгипті. Перед настанням Великого посту ченці розходилися по пустелі на сорок днів. Деякі з них вже не поверталися – гинули в пустелі. Тому, розходячись, щоб зустрітися тільки на Великдень, вони просили один в одного прощення за всі образи, як перед смертю. І самі від душі пробачали. Кожен розумів, що їхня зустріч може стати останньою. Для того й існував чин прощення – щоб було примирення та прощення з усіма.

Можна не бути православним, а сповідувати, наприклад, іслам, або ж взагалі бути атеїстом, але не можна прожити, не сказавши комусь «вибач» і «прощаю». Багато хто з нас із власного досвіду добре знає, що пробачити набагато легше, ніж самому попросити пробачення. Чи легко образити іншу людину? Легко. Чи легко образитися самому? Легко. Чи легко пробачити? Важко. Незручно. Не хочеться. Але про-

щати все-таки треба. Просити пробачення – це теж серйозний крок. Недарма православні кажуть, що найважчий подвиг – це покаяння. Та потрібно розуміти, що прощення, як і вибачення, повинне бути радістю та полегшенням, ліками для душі. Не варто забувати головний рецепт щастя: усвідомлювати власні помилки та вибачати кривдників.

На порозі дорослого життя

Теніченко Дарина, 9 клас

своїх помилках, адже так формується життєвий досвід. Ми повинні вміти вирішувати, що ми маємо і можемо робити, але, звичайно, важливість цих рішень залежить від віку.

Незабаром перед нами постануть питання, який навчальний заклад обрати, де нам працювати, як жити. І ніхто вже не зможе нав'язати нам свої «дорослі» думки, тому що ми вже самі станемо дорослими, самостійними і, сподіваюсь, відповідальними.

Тож, шановні дорослі, чи не заважатиме

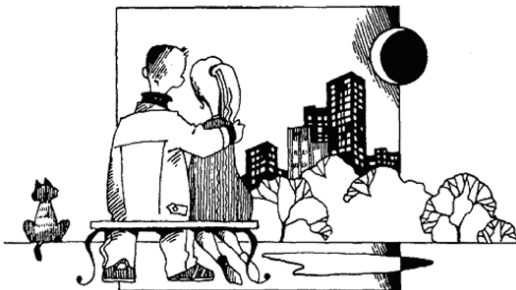

Сьогодні за нас все вирішують наші батьки, учителі й інші дорослі, ми приймаємо лише несуттєві рішення, які стосуються найчастіше лише нас самих. Наприклад, ми самостійно вирішуємо, яку книгу прочитати, який фільм подивитись, обираємо музику за своїм смаком, також улюблене заняття, друзів, але все одно прислухаємось до порад дорослих.

Але погодьтеся, не можна сьогодні бути людиною, за яку все вирішують, а вже завтра стати самостійною і незалежною. Звісно ж, так не буває. Ми повинні прагнути до самостійності з дитинства. На мою думку, діти, за яких все вирішують батьки, будучи вже дорослими, не знають що робити, адже звикли до того, що за них приймають рішення. Я все-таки схилиюсь до думки, що людина повинна вчитися на

дітям у подальшому житті ваше надмірне піклування? Чи зможуть вони стати по-справжньому самостійними і незалежними, якщо з дитинства звикнуть до того, що все роблять батьки? А ви, підрастаюче покоління, чи зможете жити повноцінно, якщо у майбутньому будете повністю залежати від батьків? Напевно ж, ні. Слід знати, що нав'язування «дорослі» думки і свого бачення світу змалечку, у майбутньому не сформує незалежної особистості, а тільки нашкодить їй і створить додаткові проблеми.

Відповідальні за випуск: Шепель В.О., Французан Н.О.
Голова комісії інформації УПГ.

Редакція не несе відповідальності за зміст матеріалів

Веб-адреса: http://portal.prolisok.org/gazeta_prolisok.html

Всі права захищені © 2014 Надруковано в ТЦ облкомплексу, тираж 40 екз.